

ДА ДОВЕДЕШ ХРИСТОС В КРИЗАТА СИ!

Дейвид Уилкерсън

1 Януари 1996

Елате с мен до равнината Дура близо до Вавилон, където цар Навуходоносор беше свикал всички лидери – губернатори, принцове и управници от голямата си империя. Представете си гледката – множество хора, облечени в народните си носии, говорещи на различни езици. И всички те се бяха събрали с една цел – да почетат боговете на царя!

Навуходоносор беше издигнал огромна златна статуя висока 28 метра и сега тези лидери, които бяха дошли в голямата равнина Дура, щяха да се поклонят и хвалят боговете веднага след като царския оркестър започнеше да свири. Или трябваше да се поклонят, или да умрат!

Но трима евреи – Седрах, Месах и Авденаго отказаха да се поклонят. Те бяха доведени от Ерусалим от халдейците и бяха в двореца в Суса, където бяха обучени в езика им и заедно с Данаил станаха част от правителството. Всички хора от другите народи около тях се покланяха на златната статуя, покорявайки се на царската заповед. Но те не го направиха!

Ревностни лидери съобщиха за това на Навуходоносор и той се разгневи, когато разбра. Помисли си: „Как се осмелява някой член на собственото ми правителство да не ми се покори!“

В онези дни е било нещо обичайно да накажеш нарушителите на царските заповеди с изгаряне в пещ. Еремия пише за „... като Седекия и като Ахав, които вавилонският цар опече на огън!“ (Еремия 29:22). Несъмнено Навуходоносор беше свикал да гледа горящи тела в пещите, които моментално се възпламеняваха и миришеше на горяща плът. Сега той беше толкова разгневен, че нареди на войниците си да направят пещта седем по-гореща от обикновеното!

Когато стражите доведоха тримата евреи пред царя, той изрева: „Значи отказвате да се поклоните пред боговете ми, когато започне музиката. Е, ще ви дам втори шанс. Трябва да знаете, че пещта е седем пъти по-гореща. И ако не се поклоните този път, ще бъдете хвърлени и изпечени в нея!“

Може да сте сигурни, че тримата мъже чувстваха топлината на пещта. И вероятно виждаха как поради високата температура, докато я наклаждат, силните войници падаха от изтощение.

Евреите не искаха да умрат. Те бяха човешки същества като теб и мен. Трябва да си луд, за да искаш да бъдеш изпечен на огън! Но тези мъже имаха невероятна вяра от Святия Дух в сърцата си, така че отговориха на царя: „О, царю, дори не трябва да се замисляме за отговора си. Няма да се поклоним! Нашият Бог е в състояние да ни освободи. Но, дори и да изгорим, няма да се поклоним на статуята.“

Знаете останалата част от историята. Вероятно мълвата за великото изгаряне се разпространи и се събраха големи тълпи, както пред бесилките в Дивия запад. Хората се повдигаха на пръсти, само, за да зърнат мъжете, които бяха дръзнали да не се покорят на царската заповед, и които щяха да бъдат изгорени живи!

Скоро пристига царската свита. Царя сяда на мястото си – на прилично разстояние от горещината, но достатъчно близо, за да гледа изгарянето на телата. „Кога ще се научат тези глупави бунтовници?“ – вероятно си мислеше той – „Скоро още трима от тях ще се превърнат в пепел!“

Тогава доведоха тримата оковани евреи. Най-големите воители в царската армия ги държаха и водеха към пещта, за да ги хвърлят в нея. Но пламъците бяха толкова горещи, че самите войници падаха един след друг, повалени от топлината!

По някакъв начин тримата евреи бяха хвърлени в пещта. Но царят беше озадачен. Нямаше внезапно възпламеняване на телата, не миришеше на изгоряла плът. Той надникна в огъня и се вцепени от гледката!

Тримата евреи ходеха върху въглените, като че стъпваха по розови листа! Огънят беше изгорил оковите им, те бяха с вдигнати ръце и хвалеха Бог. Навуходоносор се обърна към един от сътрудниците си и каза: „Колко души хвърлихме там?“

„Три, о, царю“ – отговори той.

„Но аз виждам четирима!“ – отговори царя. „И никой от тях не гори. Дори не са опърлени. А един от тях има вид на Божия Син!“ (виж Данаил 3:24-25).

Как можа езически цар да познае Божия Син? Защото Христовата слава не може да се скрие! Когато в Библията се появят ангели, те са облечени в бяло и сияят с небесна светлина. Но Този тук не беше серафим, не беше Гавриил, нито Моисей, нито Илия, възкресен от мъртвите. Това беше Самия Иисус и беше по-ярък от седем пъти по-горещите пламъци!

Възлюбени, това свидетелство излезе от езически устни: Христос се появи при евреите в кризата им! И става дума за въпрос на живот и смърт. Това беше криза на живота – невъзможни обстоятелства за плътта, които се нуждаят от чудо. Но Христос отиде при тези мъже, за да ги утеши и освободи!

Това послание се отнася за това как ти, аз и всеки вярващ трябва да доведе Христос в кризата си!

Исус не отиде в кризата на евреите, за да впечатли езическия цар. Той вече беше направил това в една от предишните глави. Когато Данаил разтълкува съня на Навуходоносор, царя заяви: „...Наистина вашият Бог е Бог на боговете и Господ на царете...” (Данаил 2:47). Но колко бързо той забрави това!

Не, това не беше евангелизаторско посещение. Бог познаваше сърцето на непостоянния цар и знаеше, че чудесата впечатляват езическите умове само за три дни. Исус отиде в кризата на тези мъже поради една причина – заради самите тях! Отиде да ги утеши и спаси, защото ги обичаше. Господа на славата се посвети на тях, когато бяха изпаднали в криза, понеже те бяха изцяло посветени на Него!

Истината е, че нашия Господ не се посвещава на кризата на всеки човек. Библията казва, че когато Той беше в Ерусалим на Пасха, „...мнозина повярваха в Неговото Име, като гледаха знаменията, които вършеше. Но Исус не им се доверяваше, защото познаваше всичките хора... понеже Сам знаеше какво има в човека” (Йоан 2:23-25).

Исус познава измамата в човешките сърца и знае, че мнозина са готови да Го признаят за Бог, но не са готови да поверят опазването на живота си в Неговите ръце!

Едно е да вярваш, че Исус е Бог и Спасител, но съвсем различно нещо е да Му повериш всичко. Да повериш означава да „дадеш за опазване”, така че посвещение на Христос означава да Му предадеш живота си напълно, да повериш цялото си същество на Неговите грижи. А в замяна, Той посвещава Себе Си на онези, които напълно се посветят на Него!

Живеем в общество, което бива непрестанно потапяно в кризи. Познавате ли някого, който не е в криза или току що не е излязъл от такава? Аз лично познавам много християни, преживяващи големи проблем, които заплашват да ги победят или унищожат.

В каква криза си? Духовна, финансова, умствена, физическа? В брака ти, на работата, в бизнеса? Говоря за толкова сериозни обстоятелства, от които само чудо може да те спаси, ситуация, която изглежда безнадеждна! Когато си в такава криза, ти имаш нужда от това Исус да дойде и да те изведе от нея. Само Синът на живия Бог може да разреши проблема ти, може да направи невъзможното, може да те избави от пещта на скръбта!

Може би ще кажеш: „Да, имам нужда от Исус в тази ситуация. Имам нужда Той да дойде в кризата ми, както направи за еврейските мъже. Но как да сторя това? Как мога да Го накарам да се посвети на кризата ми?”

Можеш, както Седрах, Месах и Авденаго, които направиха три важни посвещения:

1. Те се посветиха на чист, неопетнен живот в едно грешно общество!

„А Данаил реши в сърцето си да не се осквернява от ястията на царя и от виното, което той пиеше; и помоли началника на скопците да не се осквернява“ (Данаил 1:8).

Думата „осквернява“ тук означава „да се освободиш като откажеш да се подчиниш“. С други думи, Данаил казваше: „Всеки компромис с нормите ми на поведение ще ограби свободата ми!“

Така че, Данаил реши да яде само боб и да пие само вода в продължение на десет дни. Никакво филе Миньон от царската трапеза, никакво вино. Когато Данаил каза това на началника на скопците, той му отговори: „Ще ме убият заради теб! След десет дни ще изглеждаш болен и царя със сигурност ще забележи! Ето, хапни само малко месо. Имаш нужда от протеини. Пийни вино, за да имаш кръв. Изяж нещо сладко, за да имаш сила!“

Докато изучавах този пасаж, се питах: „Защо Данаил предприе този вид пост? Евреите не бяха вегетарианци.“ Отговорът вероятно е, че преди да бъде поднесено на царската трапеза, виното, месото и деликатесите бяха благославяни от свещеници идолопоклонници. Така че, храната беше церемониално нечиста за еврейските младежи.

Но аз вярвам, че Данаил и другите трима имаха предвид още нещо: посвещението им далеч надхвърли церемониалната нечистота! Това, което ще ви кажа не съм го прочел в някой коментар. Вярвам, че Святият Дух ми го откри. Защо четиримата евреи отказаха да ядат царската храна?

Първо, те бяха отведени в робство заедно с хиляди други сънародници. Пророк Еремия беше окуражил евреите да се установят и да строят във Вавилон в продължение на 70 години, докато Бог не ги върне обратно. Но имайки предвид миналия опит на Израил с отстъпничеството, хората бяха зашеметени от алчността в онази страна. Несъмнено Данаил и приятелите му виждаха колко лесно правеха компромиси пленниците. Забързаният живот на Вавилон ги беше завладял!

Четиримата трябва да са изпаднали в шок от онова, което видяха, пристигайки във Вавилон. По улиците имаше безсрамни проститутки, езически гробници и олтари на всеки ъгъл, пиянство и разврат навсякъде, управителите залитаха опиянени от вино и алкохол. Това общество беше толкова разпуснато, неморално и пълно с проклятие, че духовните сетива на четиримата мъже се претовариха!

Сега Данаил беше ученик на пророците. Той имаше писанията на Еремия при себе си и тези пророчества в крайна сметка го накараха да дойде до заключението, че Израил ще бъде в плен в продължение на 70 години. Той знаеше, че живееше във важно време от историята. Така че, някъде на път към Вавилон, Данаил направи посвещение с „...мъжете, които бяха с мен...“ (Данаил 10:7) – другите трима, които бяха с него тялом и духом.

Представям си ги как разговарят и споделят скръбта си за компромиса на Израил. Тогава Данаил се изправя и казва: „Видяхте по улиците това, което и аз видях! Но това, което ни шокира толкова много сега, скоро ще се превърне в нещо нормално сред народа ни, ако ние не решим да живеем различно. Не след дълго сънародниците ни ще решат да изглеждат, говорят и живеят като халдейците. Всички ще бъдат уловени от чувственост, пастирите ни ще искат спокойствие и просперитет, лидерите ни ще правят компромиси. Синагогите ни ще се изпълнят с примеси, мръсотия, двойни стандарти. Всеки ще има вид на благочестие, но ще изгуби силата си от Бог.

Трябва да решим! Бог ще се нуждае от глас в това време на отстъпничество. Ще трябва да заложим живота си, за да не загуби Израил битката напълно!”

Така че, четиримата направиха посвещение: „Да не сме посмели да направим компромис. Да не сме посмели да усвоим тези морални правила. Да не сме посмели да омърсим духа си с езическа музика, алкохол, демоничен начин на живот. Да не сме посмели да позволим на духа на Вавилон да омърси вярата ни. Ще бъдем отделени и дисциплинирани в ходенето си във вяра!”

Четиримата мъже останаха свободни, отхвърляйки вавилонския начин на живот. Това не беше просто въпрос на храна, а нещо, което ръководеше живота им. Ставаше дума за това да имат скрития отделен живот!

Тези мъже не отидоха да проповядват и рекламират дисциплинирания си начин на живот на другите. Това беше нещо изцяло между тях и Бог.

Питам те: когато Бог пожела да говори на този народ, кого избра? Кой стана Божия глас, неопетненото Му свидетелство към обречената империя? Това бяха тези четирима посветени мъже!

Когато погледна нашето обречено общество, го виждам толкова незаинтересовано, че се плаша. Това включва и тялото на Христос! Църквата е пропита от духа на Вавилон – смесено послание, множества се съобразяват със светските норми. Често викам в тайната си стаичка: „О, Господи, къде са гласовете в народа ни? Къде са хората, които живеят отделен живот, които ще се изправят и ще кажат пророческо слово? Къде са непреклонните Ти говорители?”

Във време, когато всичко около нас се руши, къде са подобни гласове? Къде са събранията и вярващите, които ще излязат напред и ще станат Божия глас на работните си места, в семействата си, в ежедневието си?

Това се питаха четиримата евреи. И заради това посветиха себе си на чист живот! Смелото им решение и свидетелство за свят живот трябва да са направили невероятно впечатление на Ездра, Неемия и Зерувавел. Това трябва да е вдъхновило 43 000 души, които по-късно устояха.

Да, святият живот на тези четирима мъже създаде благочестив остатък! Възлюбени, не можеш да бъдеш Божий глас, докато не започнеш да живееш отделен, свят живот! Бог не може да те използва, ако сърцето ти е мръсно и опетнено от това лошо време. Необходимо е решително посвещение!

Питам те: когато си в криза, викаш ли: „Господи, къде Си, когато се нуждая от Теб? Не си ли посветен на моето освобождение?”

Но какво би станало, ако Бог ти каже: „Къде си ти, когато Аз се нуждая от гласа ти? Имам нужда от гласове в това грешно време, чисти съдове, чрез които да говоря. Ти казваш, че искаш да дойда в кризата ти, но си част от злата светска система. Каж ми – посветен ли си на Моите цели?”

2. Те се посветиха на това да търсят Бог, да бъдат мъже на молитва!

„И обърнах лицето си към Господа, Бога, за да Го потърся в молитва и молби... И се помолих на ГОСПОДА, своя Бог, и изповядах... И докато още говорех и се молах, и изповядвах своя грях и греха на народа си Израил...” (Данаил 9:3-4, 20). Ето го доказателството, че това бяха молещи се хора!

Виждате ли, първото посвещение, което направиха – да живеят отделен живот – трябваше да бъде подплатено от второ посвещение – да търсят Бог. Всъщност, невъзможно е да живееш свят живот без да прекарваш доста време на колене, търсец Бог за силата и властта да водиш такъв живот.

Не се заблуждавай, ако си верен в молитва това няма да те опази от кризи. Напротив, най-вероятно ще те доведе до горещата пещ и дупката с лъвовете. Но молитвата ще те подготви да посрещнеш всичко това с вяра, да станеш жива жертва за Исус!

Молитвата на Данаил го заведе направо в дупката на лъва. И тази криза дойде години след онази на четиримата евреи; дойде, когато Данаил беше около 80 годишен! Това би могло да те ужаси – да се чудиш кога ли ще спрат кризите. Вероятно си си мислел, че ще научиш всички „важни” изпитания след известно време живот с Господ. Но тук Бог позволява на един от най-големите Си молитвени воители – човек с тих и нежен дух – да влезе в кризата на живота си след десетилетия вярно ходатайство!

Възлюбени, изпитанията ще свършат едва, когато Исус се върне, или когато умреш в Христос! Никога няма да дойде време, когато няма да трябва да се изправиш пред горещата пещ или дупката на лъвовете. Няма да се случи, докато не положиш глава в скута Му!

Затова е толкова важна молитвата. Можеш да се посветиш да живееш неопетнен живот, но не можеш да го изпълниш, без също така да се посветиш да търсиш Бог. Всички убедителни проповеди, всички силни книги за святост, всичките доводи на света не могат да те посветят на отделен, свят живот. Всичко ще се провали, докато не започнеш да търсиш Бог посветено!

Преди няколко седмици отидох при Отец и попитах: „Господи, защо искаш да се молим за всичко? Защо не би направил нищо без молитва?“

Господ ми отговори: „Дейвид, не е възможно да Ме обичаш, без да Ме търсиш. Как може Мое дете да каже, че Ме обича, когато Ме пренебрегва в продължение на дни? Молитвата е барометъра на посвещението към Мен. Истинската любов ще те доведе в присъствието Ми!“

Разбира се, вярата трябва да е озарена от Божието Слово. В крайна сметка тя идва от слушане, но след като е веднъж озарена, молитвата я разпалва! Тя възпламенява вярата ни. Говорите за седем пъти по-гореща пещ?! Молитвата нажежи вярата на тримата евреи повече от огнените пламъци!

Когато цар Навуходоносор изкара мъжете от пещта, той каза: „...Благословен да бъде (вашия) Бог... който изпрати Ангела Си и избави слугите Си, които се уповаха на Него и претъпиха думата на царя, и предадох телата си, за да не служат и да не се покланят на друг бог, освен на своя Бог“ (3:28). Отново свидетелството излезе от езически уста – тези мъже бяха предали телата си на Бог!

Но те бяха направили това далеч преди да бъдат хвърлени в пещта. Виждате ли – молитвата е процеса на предаване телата ни на Господ, на превръщането ни в жива жертва. И тези мъже ежедневно се жертваха по този начин. Те се молеха в продължение на дни, седмици, ставайки много близки с Бог.

След известно време те разбраха, че да умреш е придобивка. Смъртта само би ги завела при Онзи, Когото те много обичаха!

3. Те се посветиха на това свято да вярват на Бог – живи или мъртви!

„Навуходоносор проговори и им каза... ако не се поклоните, в същия час ще бъдете хвърлени сред пламтящата огнена пещ — и кой е онзи бог, който ще ви отърве от ръцете ми?“ (Данаил 3:14-15)

Тези мъже бяха изправени пред възможно най-лошата криза, пред която може да се изправи човешко същество. Ако Бог не дойдеше да ги избави чрез чудо, те щяха да умрат!

Точно за този вид криза ви говоря. Вероятно имате жестоко физическо заболяване. Може би брака ви е в криза и нямате сили да разрешите проблема и да го изцерите. Казвате: „Молих се, постих, направих всичко. Няма да се справя, ако Бог не дойде сега!“

Кое ще докара Христос в кризата ти? Той идва, когато се посветиш по начина, по който се посветиха трите еврейски деца: „(те) отговориха и казаха на цар Навуходоносор: Не ни е нужно да ти отговаряме за това нещо. Ако е така, нашият Бог, на Когото ние служим може да ни отърве от пламтящата огнена пещ; и от твоите ръце, царю, ще ни избави. Но и ако не, пак знай, царю, че на боговете ти няма да служим и на златния образ, който си направил, няма да се покланяме“ (стихове 16-18).

С други думи: „Безнадеждно е. Ако Бог не направи чудо за нас, ние сме мъртви. Но нашия Бог е способен да ни спаси от горящата криза! Но дори и да не го направи, няма да Го предадем. Живи или мъртви – ще Му вярваме!”

Възлюбени, това е вярата, която кара ангелите да се радват и благославят сърцето на Бог. Това е вяра, която казва: „Господи, напълно съм убеден, че си в състояние да ме спасиш. Само ако кажеш една дума, всичко ще свърши.

Но ако ли не, няма да избягам. Няма да Те обвиня, че си ме изоставил. Ще остана верен. Пътищата Ти са по-високи от моите. Господи, живота ми е в ръцете Ти. Дори и да ме убиеш, ще Ти вярвам!”

Това води Христос в кризата ни – пълната увереност, че Той е в състояние да ни избави от всяка криза! Това е увереност, при която без значение какво се случва, ние сме в ръцете Му.

Моля, разберете – Бог можеше да избави тримата мъже по много начини. Можеше просто да промени мнението на Навуходоносор. Или пък можеше да им позволи да избягат. В края на краищата, Моисей избяга, както и Йосиф, и Давид.

Но тези трима мъже имаха специална вяра, на която Бог откликна много бързо – те вярваха в Неговата вяроност! Бяха убедени, че Той ще направи онова, което е най-добре за тях и за славата Му.

Затова не ги виждате да си „изискват правата” като вярващи. Нито прекараха времето си, опитвайки се да градят вярата си един на друг, цитирайки обещанията. Не, с тихо достойнство те отидоха до пещта, казвайки: „Бог може! Но ако ли не...”

Без съмнение, последната фраза ще възмути много хора. Почти ги чувам да казват: „О, не, пасторе, това е негативно! Това е съмнение. Ние трябва да казваме само „Бог може” и точка!”

Аз вярвам с цялото си сърце, че Бог може. Вярвам, че Той може да каже една дума и да спаси всеки на момента. Но помислете за това – ако тези евреи не бяха в състояние да кажат: „Но ако ли не...”, ако нямаха такава вяра, какво щяха да правят в момента на кризата си? Дали щяха да започнат да протестират колкото повече се приближаваха към огъня? Дали накрая щяха да се разплачат: „Господи, Ти ни предаде. Предаде ни!”

Не, те бяха готови да умрат! Можеха да кажат: „Господи, дори и ако трябва да страдам, ако тялото ми се запали и горящата ми плът изпълни въздуха с воня, ще продължа да Ти вярвам, дори и да не отговориш на молитвата ми!”

Повечето от нас дори нямат вярата да кажат онова, което казаха тези мъже: „Но ако ли не...” Питам те – какво ще правиш, ако не получиш отговор? Ще обвиниш ли Бог че те е предал, че не те обича? Каква трагедия е да отидеш в пещта си, плачейки: „Господи, къде Си? Ти ме предаде!”

Тримата мъже отидоха в пещта с вече мъртви за света тела. Те можеха с радост да ги дадат като жива жертва. И Исус буквално ги срещна в кризата им! Каква невероятна награда – Той ходеше с тях в най-трудното им време.

Какво мислите, че казаха на Исус, когато се появи в пещта? „О, благодарим Ти, Господи! Благодарим Ти, че не позволи да изпитаме болка. Благодарим Ти, че ни даваш още един шанс, още няколко години!”

Не, никога! Аз вярвам, че казаха: „Господи, вземи ни при Теб! Не ни оставяй тук. Докоснахме екстаза, славата и не искаме да се връщаме! Заведи ни у дома, за да бъдем с Теб.” Биха предпочели да са с Него! Исус познава този вид сърце и посвещава Себе Си на него.

В състояние ли си да кажеш: „Господи, заведи ме у дома”? Вероятно никога не си се научил да посвещаваш тялото, бизнеса, брака и кризата си в Божиите ръце. Да, ние винаги трябва да се молим с вяра, че Бог ще отговори, но трябва и напълно да Му се доверим в ситуацията си, казвайки в сърцето си: „Но ако ли не, Господи, пак ще Ти вярвам!”

Моли се сега с мен: „Господи, Ти можеш да ме избавиш от огнената пещ. Но ако ли не – пак ще вярвам! Дори и да трябва да продължа в това ужасно изпитание, ако трябва да се изправя пред още страдание, пред още изпитания, аз Ти давам всичко. Просто ела и ходи с мен!”

Обещавам ти, че Исус ще дойде в кризата ти. Той ще те хване за ръка и ще те изведе от огъня!

Аз считам идването на Исус в моята кризата за най-великия възможен отговор на молитва, защото, когато Той дойде, присъствието Му ме издига над цялата ми болка, обида, объркване. Когато Исус се появи до теб, Той те хваща за ръка и те прави силен. Алилуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1996 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Bringing Christ Into Your Crisis!](#) / [Да доведеш Христос в кризата си!](#)